

Głowica buławy „gwiaździstej”

Wymiary: wys. 4,5 cm, śred. 7 cm, śred. światła osady 2,9 cm Miejsce: znalezisko przypadkowe z okolic Braniewa Materiał: brąz Metoda: odlewanie Rzadki, jak na znaleziska z terenu Polski, typ buławy (broni obuchowej bojowej lub reprezentacyjnej, od X w. służącej do walki w bliskim starciu lub nawet do ciskania). Kształt gwiaździsty, z otworem do osadzenia na drewnianym krótkim trzonku, na powierzchni cztery duże kolce w kształcie ostrosłupa, wokół osiem mniejszych, w dwóch rozmiarach, umieszczonych naprzemiennie, kolce obwiedzione dwoma rzędami małych zaokrąglonych guzów tworzą ornament przenikających się kwadratów i trójkątów. Bardziej ozdobne egzemplarze przysługiwały głównie dowódcom wojskowym. Bardzo dobry stan zachowania - niewielkie uszkodzenia mechaniczne powstałe w trakcie użytkowania i wżery powierzchniowe. Buławy wywodzą się z maczugi - najstarszej znanej ludzkości broni. Jest to rodzaj „tłuczka” z kolcami, z otworem, w którym mocowano drzewce. Krzyżacy poznali ten typ oręża podczas wypraw krzyżowych. Broń ta znana była również plemionom pruskim. Buław używano w walce wręcz ale służyły też do miotania. Z czasem zmieniały formę z bojowej w sakralną lub reprezentacyjną. Wykonywano je z brązu przez odlewanie metodą na tzw. wosk tracony. Buławy gwiaździste to dziś rzadko występujący w materiale archeologicznym

typ buław. Według znawców średniowiecznej broni te unikalne na terenie Polski zabytki w większości pochodzą z Rusi i Węgier. P. Strzyż, Ruskie buławy "gwiazdziste" z terenu Małopolski, Acta Militaria Mediaevalia I, Kraków-Sanok 2005 K. Kwiatkowski, „Wojska Zakonu Niemieckiego w Prusach 1230-1525. Korporacja, jej pruskie władztwo, zbrojni, kultura wojny i aktywność militarna”, Toruń 2016 Z. Żygulski, „Broń w dawnej Polsce: na tle uzbrojenia Europy i Bliskiego Wschodu”, Warszawa 1982 Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0 <https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>